

S Ä K E N I Ä

Ilmestyy kerta kuukaudessa Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella ja toimittamana

Published every Month, by Finnish Soc. Pub. Co., Fitchburg, Mass.

TILAUSHINTA \$1.00 VUOSIKERTA

Entered at the Fitchburg Post Office as second class matter.

Isänmaallisuus ja sosialidemokratia

Yksi porvariston syytöksistä sosialidemokratiaa kohtaan on se, että sosialismi on epäisänmaallista. Tämän syytöksensä perusteella ovat Suomen kapitalistit ja yltiöisänmaalliset intoilijat toisinaan yrittäneet tukahuttaa sosialistisen liikkeen Suomesta keinoilla millä hyvänsä. Me muistamme tässä suhteessa esimerkkinä sitä porvariston raivonpurkausta, joka tapahtui Suomessa keväällä 1899, helmikuun manifestin ilmestymisen jälestä, jolloin Työmieslehden sähköjohdot katkaistiin, kiellettiin painatuspaperi ja käytettiin mitä rumimpia keinoja ja muka epäisänmaallisuutta kansaan lietsovan nousevan sosialismin kukistamiseksi. Nyt Suomi kysymyksen jälleen päivän polttavaksi tulleen täällä Amerikan suomalaisten sosialistienkin keskuudessa, näyttää tarpeelliselta kajota kysymykseen, missä suhteessa ovat toisiinsa isänmaallisuus ja sosialidemokratinen liike?

On totta, ettei työväestöllä ole isänmaata sanan porvarillisessa merkityksessä. Jo kommunistinen manifesti julisti, ettei työläisillä ole isänmaata, eikä heiltä voida ottaa pois sellaista mitä heillä ei ole. Köyhälistöläinen on juureton kasvi ilman paikallista väriä. Hän on kaiken mailman lapsi. Tänään tässä maassa, huomenna toisessa tai

kolmannessa. Kaikkialla on hänellä sangen vähän sananvaltaa isänmaansa asioissa, sangen vähän osaa isänmaansa kulttuurieduista, vielä vähemmän osaa aineellisista eduista. Köyhälistöläisen isänmaa on 6 jalkaa maanpinnan alapuolella. Häneltä ovat suljetut kansainvälinen taide- ja tiedonlähteet, koulut sekä arvokkain kirjallisuus. Hänen aineellinen toimeentulonsakin on tehty isänmaassaan mahdottomaksi. Eipä ole näin ollen kumma, jos häneltä toisinaan puuttuu isänmaallista innostusta, jos hän ei aina jaksu riittävästi käsittää, minkä vuoksi hänen pitäisi rakastaa isänmaatansa yli kaiken jos hän ei ymmärrä, minkä vuoksi juuri "oma maa on mansikka ja muu maa mustikka."

Tämän lisäksi sosialidemokratit kaikissa maissa saarnaavat köyhälistön yleistä veljitymistä. Mehän laulamme: "Työväen joukot liittykää kaikki veljiinne kaut' yli ympäri maan!". Kansainvälisessä sosialistien kongressissa ynnä muualla kaikuu "internationalen" säkeet: "Tää on viimeinen taisto, Rintamaan me yhtykää! Niin huomispäivänä kansat on veljet keskenään." Tämä köyhälistöliikkeen kansainvälisyys on seurauksena kapitalismin kansainvälisyydestä. Kapitalistisen tuotantotavan mukana kehittynyt mailmankauppa kehittää porvarillisessa yhteiskunnassa yleismaailmallisia pyrintöjä. Anastus on kansainvälistä, yli maapallon vaanii kapitalismi uusia riistämisalueita. Kaikki maat ja kansat se kiertää samaan kilpailun pyönteeseen. Kaikkialla riistää se työntekijän turpeesta, kaikkialla tekee se köyhälistöläisen kodittomaksi, isänmaattomaksi mailman matiksi. Työläisenkin täytyy hyväksyä entinen isänmaallisen kauppiaan lause: "ulei beno ibi patria" — missä parhaat työmarkkinat, siellä isänmaani.

Eräissä tapauksissa saattaa tämä kansainvälinen köyhälistön kilpailu työmarkkinoilla suurentaa kansallisia vastakohtia. Kotimaisissa työntekijöissä voi leimahtaa kansallisviha ulkomaalaisia kohtaan. Mutta se on vain ohimenevä ilmiö. Ennemmin tai myöhemmin huomaa köyhälistö, että halvempain työvoimain siirtyminen takapajulla olevista maista taloudellisesti kehittyneempiin maihin, on kapitalistisen tuotantotavan välttämättömin seuraus; ja että sitä voidaan yhtä vähän ehkäistä kun koneiden käytäntöön ottamista tahti naisten tunkeutumista teollisuuden palvelukseen. Työntekijäin täytyy tulla huomaamaan, että ei ole muuta keinoa ulkomaisen halvan työvoiman häiritsevän vaikutuksen poistamiseksi, kuin toivoa, että ulkomaalaiset työntekijät saisivat korkeampia työpalkkoja, lyhemmän työajan ynnä muita edullisempia työehtoja niin kotimaassaan kuin ul-

komailakin. Ja että lopuksi on vain yksi tehokas keino tuon kansainvälisen riistämisen lopettamiseksi; se on kaikkein maiden köyhälistön yhteenliittyminen kapitalistista tuotantotapaa poistamaan. Näin kehittyi se läheinen suhde, jossa jokaisen maan köyhälistön luokkataistelu suhtautuu muiden maiden köyhälistön luokkataisteluun. Kansallisen vihan jätteet, jotka köyhälistö on porvaristolta perinyt, katoavat katoomistansa; köyhälistö vapautuu yhä enemmän kansallisista ennakkoluuloista ja se tuntee toverikseen ja taistelukumppanikseen luokkatietoisen työväestön kaikkialla, puhukootpa he sitten mitä kieltä tahansa, asukootpa he sitten missä maassa hyvänsä ja kuulukootpa mihin rotuun tai kansallisuuteen, eli olkoon heidän ihonväärinsä musta, keltainen tai valkea. Kansainvälisyys on niinollen sosialistisen liikkeen tärkein periaate. Se on nykyaikaisen sosialidemokratian a ja o, mutta väärin on sanoa, että tämä kansainvälisyys silti johtaisi epäisänmaallisuuteen siinä merkityksessä kuin porvaristo sen tahtoo uskottavaksi saattaa. Me voimme päinvastoin todistaa, että sosialismi taistelee isänmaallisuuden puolesta paljon innokkaammin ja uhrautuvammin kuin konsanaan porvaristo ja patenttisisänmaalliset, joiden isänmaallisuus perustuu vihaan, ryöstöön murhaan ja heikompjen kansojen väkivaltaiseen oikeudelliseen sekä taloudelliseen sortamiseen.

Niinpä on sosialidemokratinen puolue Suomessa nykyään ainoa puolue, joka tinkimättömästi vastustaa venäläistä sortovaltaa, joka horjumatta puolustaa isänmaan oikeuksia ja kansallista kultturia. Itse n. s. perustuslailliset, jotka boprikoffilaisuus vuosina pitivät suurta ököä sosialistien epäisänmaallisuudesta ovat jo kääntäneet myötätuuleen purjeitansa, koska eräs heidän johtomiehistönsä tohtori Zaccarias Castren esitti porvarillisten puolueitten vaaliliittoutumisen tarpeellisuutta sosialidemokraattisen puolueen liike isänmaallisuuden vaimentamiseksi eduskunnassa. Toiset porvaripuolueiden ehdokkaat eivät ole tuota ajatusta yhtä rehellisesti ilmoitusneet, mutta sama ajatus pilkistää kylä rivien välistä esiin ja useampienkin puheista sekä kirjoituksista. Niin pitkälle on jo porvarillinen politiikka rappeutunut, että köyhälistön tehtäväksi on jäänyt isänmaallisuudenkin ylläpitäminen kansantajunnassa samoin kuin muidenkin ihanteitten ja edistysrientejen.

Tämä melkein uskomttomalta tuntuva osien vaihdos isänmaamme murhenäytelmässä on tämän kirjotelman syynä ja aiheena. Oletan nimittäin olevan myös joitakin suomalaisia socialisteja täällä sel-

laisessa käsityksessä, että puoluetoveriemme valtiollinen menettelytapa Suomessa suhtautumisessaan Venäjän sortopolitiikkaan ehkä ei olisi tarkoin kansainvälisen sosialidemokratian periaatteen mukaista. Saattaahan asettaa kyseenalaiseksi, onko isänmaattomilla syytä puolustaa isänmaata edellä niitä, jotka sen todellisuudessa omistavat? Tuollaisen ajatustavan epäsuorana ilmaisuna voisi pitää niitä lausuntoja tšekäläisissä puoluelehdissä, joissa miltei vastustettiin äsken toimeenpantua rahankeräystä Suomen sosialidemokraattisen puolueen vaalirahaston hyväksi. Samansuuntainen ilmaisu on tehty myös Helsingissä ilmestyvässä Työmieslehdessä. Eräässä artikkelissa syyskuun 10 p:nä sanotaan: Tulkoon siis meille venäläinen virkavalta kokonaan, hallittakoon meitä vieraiden säätämien ohjeiden mukaan, se on meille sosialisteille aatteemme kehitykseen nähden vain edullista.” Tuo lausunto on herättänyt paljon vastakirjoituksia ja kiistelyjä sosialistisissa lehdissä Suomessa. Sellaisenaan sitä kyllä tuskin kukaan rohkenee puolustaa. Mutta siitä huolimatta on olemassa mielipiteitä, jotka sitä jossain muodossa kannattavat. On puoluetovereita, jotka selittävät kommunistisen manifestin tapaan, ettei ”työväestöllä ole mitään maata, eikä heiltä sellaista voida ottaa mitä heillä ei ole.” Toiset saattavat ajatella isänmaallisuudesta samaan tapaan kuin Bahemin, joka kirjoitti: ”Nykyajan omantunnon, ihmisyiden ja oikeuden kannalta sellaisena kuin me edellä käyneen historiallisen kehityksen vaikutuksesta lopultakin olemme tulleet ymmärtämään niitä on isänmaallisuus, patriotismi, huono ahdasmielinen ja tuhoa tuottava tottumus, koska se kieltää ihmisten yhdenvertaisuuden. Yhteiskunnallinen kysymys, jonka Europan ja Amerikan työväestö on meidän päivinämmme herättänyt ja jonka ratkaisu on mahdollinen vain siten, että valtioiden rajaviivat pyhkäistään pois, pyrkii välttämättömästi hävittämään tämän perinnäisen tottumuksen kaikkien maiden työntekijäin tajunnasta.”

Tuollaiset ajatukset eivät kuitenkaan ole nykyään vallitsevina kansainvälisen sosialidemokratian johtavissa joukoissa. Marxin sanoihin: ”työväesöllä ei ole isänmaata” vastataan nykyään: ”siispä tahdomme luoda hänelle sen”. Sosialismi tahtoo saattaa työväestön osalliseksi kulttuurin siunauksista, se tahtoo saada työväestön taloudelliset olosuhteet sellaisiksi, että isänmaalla olisi muutakin merkitystä kuin historialliset muistot esi-isien vaivaloisista ponnistuksista, että isänmaalla olisi muutakin puoleensa vetävää kuin kuusten kuiskeet, honkain humina, koskien pauhu tai vähäkalaisten — kapitalis-

tien omistamien — järvien tuhatlukuisuus. Sosialistien enemmistö tunnustaa, ettei mikään korkeampi inhimillisuus voi kehittyä muutoin kuin kansallisten yhdyskuntain kehyksissä, että kaiken sivistyksen juuret ovat erikoisessa kansallisuudessa. Tästä johtuu se myötätuntoisuus mikä kaikkien maiden sosialisteissa on suurvaltioiden perikatoon tuomitsemia pienempiä kansakuntia kuten puolalaisia, ruteenoja, armenialaisia, suomalaisia y. m. kohtaan, joka myötätuntoisuus ilmenee erittäin valtavana myös äsken pidetyssä Köpenhaminan kansainvälisessä sosialistikongressissa ja jonka kehoituksesta myös etupäässä aiheutui tuon rahankeräys Suomen hyväksi, jota muutamat tahtoivat käsittää vaan eräitten yksilöiden alotteesta lähteneeksi.

Pari lausuntoa sosialismin suhteesta isänmaallisuuteen saakoon tässä lopuksi sijansa osoittamaan sitä kantaa mikä nykyisin on tästä kysymyksestä vallitsevana mielipiteenä. Teoksessaan: "Uusi yhteiskunta" kirjoittaa saksalainen puoluetoveri Edward Daniel: "Ainoastaan se, joka arvelee, että kansalliset yhdyskunnat ovat aikansa eläneitä muodostumia, joilla ei enään ole mitään olemisen oikeutta, voi välinpitämättöminä katsella kansallisen yhteenkuuluvaisuuden häviämistä. Mutta, ettei sosialidemokratia, huolimatta päämääränsä yleismaailmallisesta laajuudesta ole tällä kannalla osottaa jo se into, jolla se vastustaa kaikkea suurten kansojen harjoittamaa väkivaltaa pienempiä kohtaan. Missä tahansa sorretut kansat taistelevat saavuttaakseen jälkeen valtiollisen itsenäisyytensä, tapahtukoonpa se Puolassa, Suomessa, Armeniassa, Etelä-Afrikassa tai Filippineillä tai missä hyvänsä muualla, aina sosialidemokratian myötätuntoisuus on ollut ja pysyy sorrettujen puolella. Yhtä vähän kuin me tahtoisimme yksityisihmisen erikoisuutta poistetuksi, yhtä vähän näyttää meistä kansojen ominainen yksilöllinen elämä merkityksettömältä inhimillisen sivistyksen korkeimmalle, kaikinpuoliselle kehitykselle. Olemmepa sitä mieltä, että samoin kuin sosialismi on kutsuttu vapauttamaan yksityisen persoonallisuuselämää kapitalistisen järjestelmän turmeluksesta ja sorrosta, samoin se myöskin on kutsuttu avaamaan kansoille tietä todelliseen vapauteen ja suuruuteen."

"Socialische Monatsheftessä" kirjoittaa Engelbert Pernerstarfer: "Kansallisuus korkeimmassa muodossaan on ihanteellista hyvää. Se osottaa korkeimmassa asteessa ihmiskunnan sivistyksen erikoisessa, sangen omituisessa ja ainoastaan kerran esiintyvässä yksilöllisessä kirkastuksessa. Se merkitsee inhimillisyyden rikastuttamista erityisellä ilmenemismuodolla. Sosialistein päämääränä olkoon hankkia

proletaareille osallisuutta tämän sivistyksen siunauksiin. Emme tahdo työskennellä ainoastaan sitä varten, että ihmiset voisivat asua, syödä, pukeutua j. n. e. p. ihmisarvon mukaisesti, vaan että he pääsemällä osalliseksi vuosituhansien kuluessa kehittyneestä sivistyksestä, kykeneviksi itse omistamaan sivistystä ja luomaan sivistystä. Mutta kaikki sivistys on kansallista. Se alkaa erityisissä kansoissa ja asettaa korkeimmissa muodoissaan ilmeisen kansallisuuteen. Sosialismi ja kansallisuusaate eivät siis ole ainoastaan ilman ristiriitaa, ne kuuluvat välttämättömästi yhteen. Jokaisen, jonka tarkoituksena on heikontaa kansallisuusaatetta, täytyy jos se onnistuu vähentää ihmissuvun rikkautta. Sosialismi tahtoo järjestää ihmiskunnan eikä hajoittaa sitä alkuosiinsa. Ihmiskunnan elimistönä eivät ole soluna eri yksilöt, vaan kansat. Jotta elimistö olisi terve, täytyy solujenkin olla terveitä. Me tunnustamme ilmoielin, että kuulumme kansaamme. Kansat ovat muutoksistaan huolimatta sitä suurempi kulta enemmän ne vievät mailmaa eteenpäin. Muuten ovat meidän johtajamme Saksan parlamentissa aina selittäneet, että me tahdomme kuulua kansaamme."

Niinpä selittikin Saksan sosialidemokraattien ijäkäs johtaja, August Bebel Saksan parlamentissa v. 1904. Jos olisi hyökkäyssota, josta Saksan olemassaolo riippuisi, silloin, annan teille kunniasanani, me olisimme viimeiseen mieheen, yksinpä vanhimmatkin joukostamme valmiit puolustamaan saksalaista maaperää. Niin minä tarkoitan täyttä totta. Minä ja ystäväni, me emme luovuta kappalettakaan saksalaista maaperää ulkomaille, sillä me tiedämme, että sillä hetkellä, jolloin Saksa paloiteltaisiin kansan koko henkinen ja sosiaalinen elämä häviäisi." Siinä lyhyesti sosialidemokratian ja isänmaallisuuden suhde toisiinsa. siinä todisteita sitä väitettä vastaan, että sosialismi olisi epäisänmaallista ja kansallisuusvastaista. Moinen porvariston väite on yhtä perusteeton ja väärä kuin syytös perheen sekä kodin hävittämisestä, omaisuuden tasajaosta y. m. joilla porvarit yksinkertaisia työläisiä pelottelevat.

Paras todistus muuten sosialidemokratian isänmaallisuudesta on suomalaisten sosialidemokraattien sitkeä ja tinkimätön taistelu isänmaamme oikeuksien puolesta. Se on jo saattanut itse patenttisisänmaalliset häpeään ja se, jos mikään osoittaa, että sosialismi ainoastaan pystyy ylläpitämään ja edistämään kaikkia niitä jaloja ihanteita ja aatteita, jotka ihmiskuntaa ylläpitävät ja sen tulevaisuutta edistävät.

Eetu Salin.